

egyszer ne kelljen nekem az udvarodba jönni, megmenteni tőled a lányodat!

Azzal az anyóka elbúcsúzott, és hazament szépen az erdőbe. Ahogy hazaért, Jóskát kifizette a szolgálatáért, és elküldte a királyi palotába, ahol Mariska már várt rá. Nagy lakodalmat csaptak, finom sós ételeket főztek, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

A PIROSMALAC

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer a világon egy irtózatosan kicsi kert. Abban a kicsi kertben volt egy rettenetesen nagy kert. Abban a nagy kertben volt egy óriási nagy istálló, az istállóban pedig kilencezer-nyolcszáznyolcvanhat jászol. Minden jászolhoz kilencezer-nyolcszáznyolcvanhat mese volt kikötve. Hogy a sorsom arra vetett engem, betévedtem az istállóba, megláttam a sok gyönyörű mesét. Kiválasztottam közülük egyet. Pont ezt.

Volt egyszer egy szegény ember meg egy szegény asszony, akiknek nem született gyereke. Bánkódtak is emiatt nagyon sokáig, reménykedtek, hátha egyszer nekik is lesz kisbabájuk. Imádkoztak és mondogatták, hogy akármilyen legyen is, ha gyereket ad nekik az ég, ők mindennél jobban szeretni fogják.

Egy napon aztán teljesült a kívánságuk. A feleség egyedül volt otthon, éppen ebédet főzött, amikor, láss csodát, leereszkedett egy

kis piros malac a kéményen, és épp a karjába pottyant. Megörült az asszony az ajándéknak, szaladt vele a férjéhez:

– Édes férjem, nézd, mégiscsak adott nekünk gyereket az ég! Ilyen kis malacformát.

– Akár malacforma, akár nem, ő a miénk! – mosolyodott el erre a férje.

Attól a naptól fogva boldogan nevelték a malacot. Kislány volt, ezért Zsuzsinak nevezték el, de a falubeliek csak úgy emlegették, a Pirosmalac. Az édesanyja etette, fürdette, fésülgette, mesélt neki. Amikor aztán Malacka Zsuzsi hatéves lett, mocorogni, rőfőrészni kezdett, és folyton nézegetett az ablakon kifelé. Egy nap átjött a szomszédasszony beszélgetni:

– Hallja, komámasszony, hiszen ez a malac iskolába akar menni a többi gyerekekkel!

– Ugyan már, ne beszéljen bolondságokat, hát hogy küldhetnék el egy malacot az iskolába? Nem engedik be!

– Beengedik, ha mondjuk! – felelte erre a szomszédasszony. A falu asszonyai addig beszéltek a Pirosmalac édesanyjának meg az iskolában a tanítónak, míg elintézték, hogy Malacka Zsuzsi is járhasson iskolába. Az édesanyja szépen felöltöztette, és elküldte reggel a többi gyerekekkel.

Az első napon a tanító nem tudott mit kezdeni a malaccal. Malacka Zsuzsi csak rőfőrészett, fészkelődött a padban. Végül a tanító adott neki egy könyvet, hogy elfoglalja magát – és csodák csodája, a kismalac csendben maradt. Járt az orrocskája betűről betűre, tanult olvasni, mint a többiek. Attól a naptól fogva a tanítónak nem volt panasza a különös tanítványra. Nőtt, növekedett Malacka Zsuzsi, míg serdülő leánymalac nem lett belőle.

Iskola után szokás volt, hogy a diákok együtt jártak az erdőbe epret, szedret szedni. Összebarátkoztak Malacka Zsuzsival, és őt is vitték magukkal; kosarat akasztottak az orrára, és a malac vidáman kocogott utánuk. Mivel jó orra volt, ki tudta szagolni a legfinomabb szamócát is. Egy nap aztán, ahogy az erdőben szaglálódott a ma-

lac, hogy, hogy nem, elszakadt a többiektől, és a királyi palota kerítéséhez tévedt. A palota kertjéből mennyei illatok áradtak kifelé. Malacka Zsuzsi fel-alá sétált a kerítés mentén és szimatolt, mígnem talált egy rést a lécek között. Azon befurakodott a kertbe a kosarával. A királyi kert telis-tele volt ezerszínű virágokkal és gyümölcsből roskadó fákkal; a legédesebb illata mind között az aranyszilváknak volt. Zsuzsi gyorsan körülnézett, és hogy nem látott senkit, ledobta magáról a malacbőrt, és csodaszép lánnyá változott. Hipp-hopp, felmászott a fára, lerázta az aranyszilvát, összeszedte, berakta a kosarába, aztán magára kanyarította a malacbőrt, és elindult hazafelé. Az édesanyja azt sem tudta, hová legyen a csodálkozástól, hogy az ő kis piros malaca egy kosár aranyszilvával jött haza.

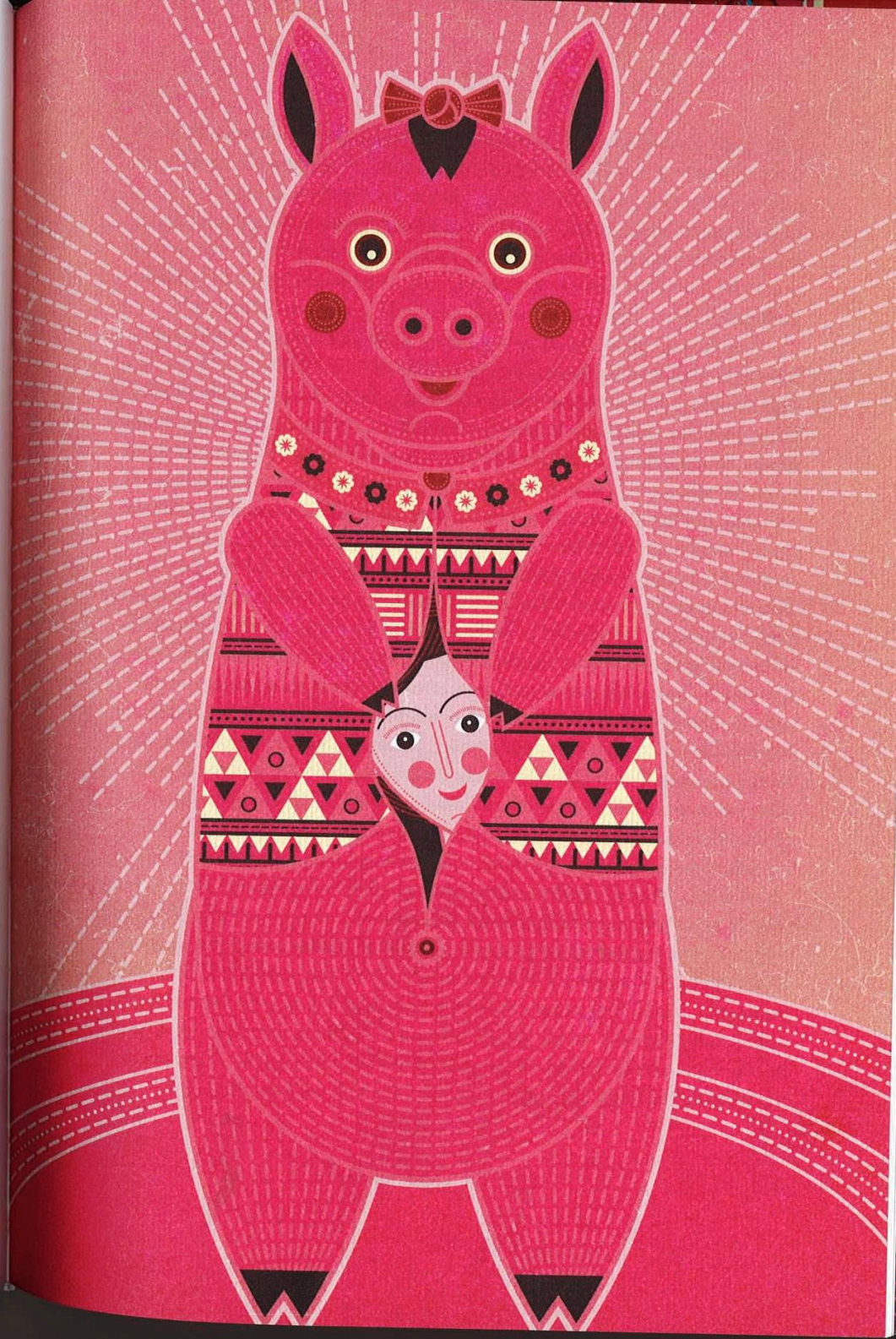
Másnap iskola után megint elindultak a diákok az erdőbe ep-részni. Malacka Zsuzsi megint elkóborolt a többiektől, és visszament a királyi palota kertjéhez, ahol édesen illatozott az aranyszilva. A lécek között tátongó rést kijavították ugyan, de talált egy kisebb lyukat. Az orra meg a feje befért rajta, de a többi része nem. Szimatolt, toporgott Malacka Zsuzsi, míg meg nem pillantott egy harkályt egy közeli fán.

– Kedves harkály, kérlek szépen, tágítsd ki ezt a rést, hogy beférjek rajta! Ha megteszed, adok neked az aranyszilvából!

A barátságos harkály leszállt a fáról, és addig kopácsolgott szorgosan, míg a lyukat ki nem tágította. Malacka Zsuzsi átfurakodott a kerítésen, és szaladt egyenesen az aranyszilvafához. Ledobta a malacbőrt, felkúszott a fára, és rázni kezdte róla az érett, mézédesebb aranyszilvát.

Igen ám, csak hogy a palota ablakából éppen kifelé nézelődött a király egyetlen fia. Amint meglátta a csodaszép lányt a szilvafa tetjén, azonnal beleszeretett. Ki is futott a kertbe, hogy megtudja, kicsoda, de mire kiért, Zsuzsi összeszedte a szilvát a kosarába, magára kapta a malacbőrt, és eltűnt a lyukon keresztül. Hiába ment a királyfi a kert kapujában álló őrköz, ők azt mondták, semmiféle szép leányt nem láttak se bejönni, se kimenni.

Malacka Zsuzsi hazakocogott a szüleihez a szilvával. Jóízűen elfogyasztották vacsorára, és nem szóltak róla senkinek. Másnap, is-

kola után Zsuzsi megint elindult a többiekkel az erdőbe, de most már egyenesen a palota kerítéséhez futott a kosarával. Ott meglepődve látta, hogy a harkály vájta lyukat betömték – a királyfi adott rá parancsot, és örökkel figyeltette a kert kapuját is, hogy ha megint felbukkanna a titokzatos lány, ne tudjon megszökni. Zsuzsi addig mászkált fel-alá a kerítés mentén, míg meg nem látott egy földikutyajáratot.

– Kedves földikutyá, fúrj nekem alagutat, hogy bemehessek a kertbe! Adok neked cserébe aranyzilvát!

A földikutyá készségesen kibővítette a járatot, hogy a malac átférjen rajta. Zsuzsi kosarastul befurakodott a kertbe, és futott egyenesen az aranyzilvafához. Ott ledobta a malacbőrt, felmászott az ágak közé, és elkezdte lefelé rázni az aranyzilvát. Látta ezt az ablakból a királyfi; rögtön parancsot adott, hogy tömjék be a lyukat a kerítésen, ő maga pedig lesben állt a kertben. Amikor Zsuzsi összeszedte a zilvát, ismét felvette a malacbőrt, és indult volna kifelé... de a földikutyá alagútját nem találta sehol. Fordult a kerítéskapu felé, de ott meg eléje ugrott a királyfi. Nem lehet elképzelni, melyikük lepődött meg jobban: a piros malac, hogy maga a királyfi állta útját, vagy a királyfi, hogy egy piros malacot látott kifelé igyekezni egy kosárnyi aranyzilvával az orrán. A malac óvatosan közelebb somfordált... majd hirtelen nekifutott, és kiszaladt a kapun a királyfi lába között. Rohant, ahogy csak a lába bírta, egészen hazáig. Alig rejtette el a kosárnyi aranyzilvát az ágy alá, amikor maga a királyfi kopogtatott az ajtón. Zsuzsi édesanyja ajtót nyitott, és majd elájult a döbbenettől.

– Kedves asszony, lakik-e itt a házban egy piros színű malac?

– Lakik, bizony, az én kedves lányom, Malacka Zsuzsi.

– Megengedné-e, hogy ide járjak estézni?

A szegény asszonyt erre megint az ájulás kezdte kerülni: hozzájuk járna udvarolni a király fia? A piros malachoz? Hebegte-habogott, szabódott szegény, de a királyfi olyan szépen kérte, hogy végül megengedte neki. Attól a naptól fogva a királyfi minden héten eljött beszélgetni Malacka Zsuzsival. Annyira megszerette a malaclányt, hogy egy napon a szülei elé állt, és így szólt:

– Édesapám, édesanyám, szeretnék megházasodni.

– Derék dolog, fiam. És kit vennél feleségül?

– Malacka Zsuzsit a faluból!

– Miket beszélsz, fiam? Szégyent hoznál tisztességben megöszült fejünkre? Mit fognak szólni a népek, ha a király egyetlen fia egy malacot vesz feleségül?

– Márpedig én csakis Malacka Zsuzsit veszem el, és senki más!

A királyfi addig erősködött, amíg a szülei be nem adták a derekukat. Elkezdődött a készülődés a királyi esküvőre. Zsuzsi szülei összekészítették a lányuknak a kelengyét, és olyan csodaszép esküvői ruhát varrtak neki, amelyet még senki sem látott. Amikor elérkezett a nagy nap, egymás sarkát taposták az emberek a palota körül: mindenki látni akarta, tényleg egy malacot készül-e a király fia feleségül venni. Volt, aki sírt, volt, aki nevetett, és volt, aki remélte, hogy ingyen szalonnát fognak osztani. Aki nem látott még csodát életében, az látott most: a királyfi egy menyasszonyi ruhás malaccal állt az oltár elé, és olyan boldogan mosolygott, mintha az övé lenne a világ legszebb menyasszonya. A pap össze is adta őket; a királyfi kimondta az igent, Zsuzsi meg bólogatott és rőffentett. A házasság megkötött. Abban a pillanatban, hogy az áldást kimondták, Malacka Zsuzsi mindenki szeme láttára csodaszép lánynyá változott. Hetedhét országon párja nem volt a szépségének.

Azt beszélik, a csodás esküvő után néhány másik legénynek is kedve támadt malacot feleségül venni, hátha az is kisasszonnyá változik az oltár előtt; de a sok malac a templomban annyi koszt és bajt csinált, hogy hamar elment a kedvük a dologtól. Mindenki beismerte, hogy nincs még egy olyan csodálatos lány az országban, mint Malacka Zsuzsi – akit most már csak Zsuzsinak hívtak. A férjével együtt ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

